

10. Návštěva kostela.

Otázka:

Jest možno raditi hledajícím, aby chodili do kostela?

Odpověď:

Také církvemi vede cesta ku Pravdě. Rozhodující pro to jest vždy jen vnitřní stav jednotlivce. Návštěvou kostela kráčí člověk kupředu, slouží-li mu návštěva skutečně k soustředění a je-li podnětem, aby své nitro v této chvíli odvrátil ode všech pozemských malicherností a hledal spojení se Světlem. Mnozí potřebují návštěvu kostela. Tak, jak se jednatel při tom otevře, tolik také obdrží. Mnozí nalézají zbožnost jen v lese, jiní na moři, jiní opět v hudbě a četní skutečně jen v kostele. Tito lidé by se neměli vyhýbat kostelu!

Ve všech vyznáních jsou kazatelé, kteří byli k tomu zrozeni a zaslouží si, aby byli zváni povolányi. Člověk se jen musí naučit, aby v sobě oživil, odvažoval a zkoumal, co se mu tam podává. Neboť jest také sám za sebe jedině zodpovědný. Jakmile se o to snaží, pak již zcela přesně vycítí, co je správné.

Chození do kostela samo o sobě nemůže přirozeně člověku přinést žádnou blaženost a není mu nic platno, jestliže se k tomu sám v sobě neprobudil!

Záleží na každém člověku samotném, a vždy jen na něm, zda jde v sobě nahoru nebo k temnu. I když jde krátký úsek falešnou cestou, může mu to správně posuzováno, také jen prospět, neboť pozná, jak to dělat *nemá* a bude se před tím v budoucnu chránit. Trosek takové cesty musí pak vždy použít jako stupňů, jež by ho tím rychleji vedly vzhůru. Kostely jsou zcela dobré, avšak lidé, návštěvníci těchto kostelů, jsou v sobě mrtví. Kdyby v sobě vzbudili život, našli by i v kostelích to, co potřebují.